

Наше ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 1-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 23

Вівторок, 5 грудня 1967 року

Ціна 2 коп.

Центральний Комітет партії, Союзний уряд і ВЦРПС закликають всіх радянських людей достроково виконати п'ятирічний план і тим самим відзначити 100-річчя з дня народження засновника Комуністичної партії і Радянської держави, вождя і вчителя трудящих усіх країн В. І. Леніна.

ПІД ПРАПОРОМ РАДЯНСЬКОЇ КОНСТИТУЦІЇ

Сьогодні народи нашої Батьківщини урочисто відзначають День Конституції СРСР — Конституції переміжного соціалізму і розгорнутої, до кінця послідовної демократії.

Конституція СРСР, прийнята 31 рік тому, затвердила соціалістичні основи суспільної і державної організації Радянського Союзу, широкі соціальні свободи і права громадян, запровадила систему прямих, рівних і загальних при таємному голосуванні виборів до органів влади, розширила представництво у верховному органі влади всіх союзних і автономних республік, автономних областей і національних округів.

Великі права в усіх галузях суспільно-політичного життя, право на працю, на відпочинок, на освіту, на матеріальне забезпечення в старості і в разі непрацездатності гарантовані трудящим Конституцією СРСР.

День Конституції СРСР відзначається в цьому році в обстановці великого політичного і трудового піднесення, викликаного святкуванням 50-річчя Жовтневої соціалістичної революції в усій країні, підготовкою до 50-річчя встановлення Радянської влади на Україні.

З висот п'ятидесятиріччя у всій своїй величчості постають результати тієї воістину гігантської боротьби і небачених соціально-економічних перетворень, які здобули трудящі України під прапором Радянської Конституції, під керівництвом Комуністичної партії, озброєної великими ідеями марксизму-ленізму.

Разом з усім народом великих успіхів досягли трудящі

глухі Української РСР. Вони пишуться тим, що самовідданою працею вносять свій гідний вклад у виконання рішень XXIII з'їзду КПРС і XXIII з'їзду КП України.

Розгорнувши соціалістичне змагання на честь славного ювілею, колективи підприємств системи УТОГ значно перевиконали план 10 місяців по загальному обсягу виробництва. Перевиконали також план розширення сітки Товариства і залучення в члени УТОГ. Здійснено масові заходи, взяті на честь 50-річчя Великого Жовтня.

Тепер, коли країна Рад вступила в друге п'ятидесятиріччя соціалістичної ери, у нас немає більш важливого завдання, ніж наполеглива боротьба за дострокове виконання п'ятирічного плану. Саме до цього закликає Постанова ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР і ВЦРПС від 24 листопада 1967 року. Схваливши ініціативу колективів багатьох підприємств, колгоспів і радгоспів, які вступили в соціалістичне змагання за дострокове виконання завдань п'ятирічного плану, ЦК КПРС, Рада Міністрів СРСР і ВЦРПС закликають всіх радянських людей відзначити 100-річчя з дня народження засновника Комуністичної партії і Радянської держави, вождя і вчителя трудящих усіх країн В. І. Леніна достроковим виконанням п'ятирічного плану розвитку народного господарства СРСР, ще більшим прискорен-

ням темпів зростання соціалістичної економіки.

Нові високі зобов'язання взяли і успішно їх здійснюють колективи УВП — металісти Харківського-1, Київського-1, Донецького, Одеського-3, Запорізького, Дніпродзержинського, Кіровоградського, швейники Львівського-1, Чернігівського, Конотопського, Одеського-2, Вінницького, Полтавського-1, мебельовики Дрогобицького, Черкаського, Лебединського та інших учбово-виробничих підприємств.

Господарським, партійним, профспілковим керівникам учбово-виробничих підприємств, головам первинних організацій, районних, міських і обласних відділів УТОГ треба ще ширше розгорнути соціалістичне змагання колективів УВП, глухих робітників державних підприємств, трудівників колгоспів і радгоспів на честь 50-річчя встановлення Радянської влади на Україні, мобілізувати трудящих глухих на примноження здобутків ювілейної трудової вахти, на успішне виконання взятих зобов'язань, підвищення ефективності виробництва, зростання продуктивності праці, збільшення випуску і поліпшення якості, надійності і довговічності продукції та зниження її собівартості.

Під прапором Радянської Конституції, під мудрим керівництвом Комуністичної партії наш народ іде вперед, до нових перемог на шляху до комунізму.

Макет — «Конституція СРСР», виготовлений з багатшарової фанери учасниками гуртка «Умілі руки» Чернівецької школи-інтернату глухих дітей.

Вже стало традицією, що 5 грудня ми щорічно святкуємо День Конституції СРСР, яка надала трудящим право на труд, навчання, відпочинок, забезпечення в старості.

Стали господарями своєї долі й глухі. Вони вносять свій вагомий вклад в суспільство, користуються всіма правами і благами.

Наше учбово-виробниче підприємство ще зовсім молоде,

праці сприяло також те, що на підприємстві запроваджено неземний процес виготовлення виробів, механізовано всі трудові операції, що дало змогу покращити організацію робочого місця та культури виробництва.

Знизилась і собівартість продукції. З метою раціонального використання сировини з початку цього року запроваджено безлишковий метод розкрою.

ВАГОМІ ДОСЯГНЕННЯ, СВІТЛІ ПЕРСПЕКТИВИ

організоване лише з початку нинішнього року, але своїм трудовим вкладом колектив вже може пишатися. Десятимісячну виробничу програму виконано на 117,8 процента, що складає понад 140 тис. карбованців. Виготовлено зверх плану курток ватних близько 3 тис. штук, ковдр ватних — 641 та багато іншої продукції.

Значно зросла продуктивність праці. Зросла вона завдяки тому, що на підприємстві приділяється увага підвищенню кваліфікації робітників. Більша половина виробничників володіє кількома суміжними професіями, молодих вчать досвідчені майстри, які добре знають свою справу. Лише протягом десяти місяців суміжними операціями оволоділо 115 робітниць.

Підвищенню продуктивності

В результаті — за 10 місяців зекономлено 6125 метрів тканини. Зменшились цехові та інші накладні витрати, що досить вплинуло на зниження собівартості продукції.

Підвищенню продуктивності праці та зниженню собівартості продукції особливо сприяло соціалістичне змагання між бригадами. В переджовтневому змаганні перше місце завоювала бригада по виготовленню ватних ковдр, яку очолює ударник комуністичної праці Л. Гузичко. Бригаді вручено перехідний Червоний прапор підприємства і грошову премію. А колективу бригади, якою керує Н. Шалига, присвоєно звання ім. 50-річчя Великого Жовтня. Колектив підприємства по праву пишається кращими членами цих бригад, які, не

шкодуючи сил і вміння, трудяться сумлінно, наполегливо, все віддають для того, щоб добитись найвищих показників в праці, виготовляють продукцію тільки високої якості. Це — шивальниця К. Нешира, швеї О. Резник, Л. Степаненко, Н. Берегова, М. Лисенко, настільниці Л. Сидаш, Л. Курочка і багато інших. Підприємство працює безперебійно. В цьому велика заслуга і наших слюсарів-наладчиків М. Тофрида, М. Пархоменка та інших.

Сумлінно потрудилися виробничники в ювілейному році. Це дало змогу розширити наші

перспективи в майбутньому. Вже в наступному році більш як у два рази збільшиться обсяг випуску продукції і становитиме близько 320 тис. карбованців. Щоб досягти цього, на виробництві додатково буде введено в дію потоковий конвейер, на якому працюватиме понад 60 робітниць.

Вже тепер розробляємо конкретні заходи для переходу на нову систему планування та економічного стимулювання. Згідно цього проведено навчання з усіх необхідних економічних питань з інженерно-технічними працівниками та робітни-

ками, провадяться підготовчі заходи для запровадження наукової організації праці.

Колектив підприємства взяв підвищені соціалістичні зобов'язання по достроковому виконанню плану другого року п'ятирічки.

Великі світлі перспективи постають перед колективом нашого підприємства, і щоб вони стали реальністю, докладемо всіх сил.

С. ГНОЄВИЙ.
Директор Полтавського
УВП-1.

IX пленум Центрального правління УТОГ

Відбувся IX пленум Центрального правління Українського товариства глухих.

Пленум обговорив такі питання:

1. Про хід виконання рішень

VII з'їзду УТОГ.

2. Про зміни статутної норми на учбово-виробничих підприємствах УТОГ.

По обговорених питаннях пленум прийняв відповідні постанови.

Докладний звіт про роботу пленуму буде надруковано в наступному номері газети «Наше життя».

До 50-річчя встановлення Радянської влади на Україні

ПЕРШІ КРОКИ

Цікавий одеський період організаційного становлення об'єднання глухонімих. Початком його можна вважати першу половину 1917 року. Це під-

тверджує копія членського квитка, виданого на ім'я Олександра Андрійовича Ярославцева 1 червня 1917 року і підписаного головою товариства А. Морозовим і секретарем Г. Поляковим.

Одночасно створюється і пів-

складачем, було надруковано в друкарні.

Цей статут мав 8 розділів (параграфів) і в основному визначав на той час мету і завдання товариства, обов'язки і права його членів. Безперечно, порівнюючи його з нині діючим статутом Українського товариства глухих, бачиш, як примітивно, розпливчасто, без врахування перспектив розвитку підійшли організатори това-

річно певну суму чи подавали товариству підтримку особистою працею), і почесних членів (які подавали особливу підтримку товариству, наприклад, внесли в касу одночасно не менше 300 крб.).

Економічна сторона відігравала велику роль, що абсолютно правомірно. Товариство не мало ніякої виробничої бази і тому могло існувати лише на засоби, які одержували у вигляді членських внесків або ж різних пожертвувань.

Яким би статут не був — хорошим чи посереднім, але це вже був статут, який об'єднував і ставив перед членами товариства певні цілі, до чогось зобов'язував, передбачав матеріальну допомогу, нагромаджував засоби.

Виготовили і прапор товариства, на якому великими буквами були написані слова: «Праця і знання замінять нам мову і слух». Вони звучали як заклик і символіка, активно впливаючи на глухонімих.

Організаційне становлення товариства йшло повільно; не вистачало засобів, не було єдиного керівництва, достатньої допомоги з боку місцевих органів влади. У діяльності членів правління, яке працювало на громадських засадах, не вистачало знань, досвіду, чіткої цілеспрямованості.

У 1920 році, під час голоду, глухонімі, в пошуках хліба і роботи, роз'їхалися по містах і селах Таврії і Молдавії. Правління товариства тимчасово припинило свою діяльність. Будинком, який воно займало, передали іншим організаціям. Це був дуже важкий період, який затримав організаційний розвиток Одеського об'єднання глухих аж до 1924 року.

Ось що розповідає Григорій Іванович Кирика в своїх нотатках (вмер на посту голови Одеського облвідділу УТОГ у 1966 р.):

«В Одесі нараховувалось то-

Члени першого правління Одеського товариства глухонімих у 1918 році.

На фото: (перший ряд — сидять) Ігнісимов, Поляков, Яковенко, Янушовська, Пивоваров; (другий ряд — стоять) Парчевський, Лавецький, Вітман, Зинькевич, Гарбер.

ді, у 1924 році, не більше 100 глухонімих. Свого клубу не мали. Збиралися в клубі взуттєвої фабрики ім. Рози Люксембург. Правління спілки глухонімих, хоча і відновило свою діяльність, як і раніше зазнавало великих труднощів. Незважаючи на це, правління наполегливо збирало сили, згуртовувало актив ентузіастів, нагромаджувало засоби. Завдяки організаторським зусиллям керівництва у 1926 році становище покращилось. Була створена своя комсомольська організація, яка енергійно взялася за виховання молоді, залучення її до активної праці в суспільстві. Секретарем осередку КСМ став тов. Авербух. Незабаром він був прийнятий в члени партії більшовиків і потім очолив парторганізацію глухонімих.

У 1929 році комуніст тов. Кирика за станом здоров'я переїжджає до Одеси на постійне

місце проживання. Він зразу ж активно включається в громадську роботу серед глухих, сприяє швидкому створенню партосередку, відкриттю місцевого клубу.

«Своїх засобів на культмасові заходи, утримання клубу, — лише тов. Кирика, — Одеська організація глухонімих не мала. Як бути? Вихід знайшовся. Допомогла облпрофрада. За її рішенням всі профспілки щомісяця відраховували по 3 карбованці на кожного працюючого глухого. І ці гроші ми використовували на різні культурно-масові заходи, які провадилися в клубі».

З 1924 року рух за об'єднання глухих охоплює майже всю Україну. Створюються організації в ряді міст Донбасу та в інших районах республіки.

(Далі буде).

Одеська організація

денно-російська спілка глухонімих «Прогрес». Спілка була організована за принципом «Бунда» і була націоналістичною організацією. Вона існувала недовго і розпалася як нежиттєва організація.

Потім головою правління Одеського товариства глухонімих вибирається тов. Яковенко. Він показав себе, як вмілий організатор, чуйний і уважний керівник. Головою пробув недовго, тому що незабаром добровільно вступив до лав Червоної Армії і пішов на фронт. Дальші шляхи його невідомі.

Секретарем правління був оглухий Г. Поляков. Ветерани Товариства тепло згадують цього скромного, безкорисливого, чутливого, завжди готового прийти на допомогу керівника. Після Яковенка організацію очолює Поляков і до останніх днів свого життя був одним з активних членів Товариства.

У 1918 році було розроблено статут Одеського товариства глухих і зареєстровано в Окружному суді.

Перший статут товариства на прохання Б. К. Парчевського, який на той час працював

Початок див. в «Нашому житті», № 22.

риства до розробки цього документа.

Наприклад, в розділі першому «Мета товариства» викладено такі положення:

«а) Захист правових і економічних інтересів своїх членів глухонімих;

б) Сприяння їх розумовому, професійному і моральному розвитку;

в) Покращення їх матеріального становища;

г) Зближення глухонімих з чужими для їх взаєморозуміння» і т. д.

У першому розділі нічого не було сказано, що являє собою створюване товариство, на основі чого, якого застосування воно організовано. Не говорилось в ньому і про залучення глухонімих до суспільно-корисної праці, про підвищення їх політичного і загальноосвітнього рівня і т. д. Це зрозуміло. Адже товариство виникло стихійно, переслідуючи поки що єдину мету — об'єднати всіх глухонімих і спільно відстоювати їх права, інтереси, надавати посильну матеріальну допомогу. Не випадково, члени товариства ділилися на дійсних (які вносили в касу товариства обов'язкову плату), тих, що змагаються (які вносили що-

КУЛЕМЕТНИЦЯ КАТЯ

(Із спогадів політпрацівника Червоної Армії П. Харченка)

ву. Це було страшним ударом. Та дівчина не занепадала духом. Вона вступила в ряди Червоної Армії і почала нещадно знищувати ворогів революції, сповна відплачуючи їм за смерть рідних, за свою понівечену молодість, за всі їх звірства і знущання...

Вона була не лише хорошою кулеметницею, але й чудовим кавалеристом. Коли потрібно, Катя залишала кулемет на червоноармійця-латиша, а сама сідала на коня і летіла попереду загону з шабелем в руках. Тоді не було пощади ворогам.

Ця дівчина мала і неабияку фізичну силу. Червоноармійці розповідали, як Катя, догнавши на своєму коні бандитського отамана Чорного, одним махом зірвала його з сідла, обеззброїла і привезла свій «трофей» у штаб.

Ніколи не забуду, як вона врятувала мені життя.

Були гарячі бої під Переко-

пом. Наш загін увесь час пересувався лінією фронту, розвозячи літературу і пошту. В кінці вересня нас перекинули до самих окопів.

Якось, спускаючись виярком до перепади, ми нашоухнулися на групу білогвардійців. Першими пострілами біляків були вбиті політпрацівник і кулеметник, які сиділи поруч. Мене ж поранили в руку і ногу.

У цей критичний момент Катя не розгубилася: кулеметним вогнем вона відігнала білогвардійців за висоту. Побачивши, що я не вбитий, а лише поранений, Катюша зіскочила з танка, обрубала посторонки і, посадивши мене на коня, хотіла втекти.

Та тут знову показалися біляки. Від їхніх пострілів упав кінь. Катя кинулася до «Максима» і сипнула на бандитів градом куль. У білогвардійців не було кулемета, і вони поскакали назад.

Відважна дівчина підбігла до того місця, де я лежав, швидко обмотала мене порожньою кулеметною стрічкою і на цьому своєрідному буксирі потягнула мене разом з кулеметом до очерету.

На щастя, прибув наш загін, який і довів нас до польового госпіталю. Катя також була поранена у плече, хоча і не зразу це відчувала.

Пролежавши біля місяця в лазареті, я вже більше не бачив глуху героїню. Пізніше довідався, що наші відважні бійці прорвали ворожі укріплення і увійшли в Крим.

Невеличкий кавалерійський загін, у якому була й Катя, захопившись переслідуванням ворога, відірвався від своєї частини і був оточений білогвардійцями.

Катя Бродська, бачачи, що всі її товариші загинули, не побоялася здаватися в руки ворогам. Вона знищила двох офіцерів, а вже потім останню кулю пустила собі у висок.

Так загинула ця відважна дівчина-героїня, віддавши своє життя за велику справу робітничого класу.

Львів. На Пагорбі Слави горить вічний вогонь і встановлено скульптурну композицію, що відображає героїзм і безсмертя радянських воїнів у боротьбі з фашистськими загарбниками.

Фото І. Щербанюка.

Для глухих Бахмача

Багатьом добре знайоме місто Бахмач. Розташоване воно на залізничній магістралі, що зв'язує південь нашої країни з північчю. Щодо тут проходить кілька десятків транзитних пасажирських поїздів, составів з вантажами народного господарства.

Місто Бахмач багате своїми революційними подіями, зв'язаними з встановленням Радянської влади на Чернігівщині.

Воно було одним із важливих пунктів, за який йшли кровопролитні бої у період Великої Вітчизняної війни радянського народу. Як і тисячі інших міст і сіл, де проходив фронт, місто Бахмач було зруйновано війною.

Новим і невідомим став Бахмач у післявоєнні роки. Широка асфальтована вулиця, багатопверхові будинки, нові підприємства, культурно-освітні заклади, школи, лікарні прикрашають його вигляд. І в усіх цих справах велика заслуга трудящих міста, а також і глухих, які живуть тут і працюють.

Бахмацька первинна організація УТОГ була організована у 1953 році. Глухі Бахмача працюють на різних підприємствах міста і зарекомендували себе передовими виробничниками. Серед них є ударники комуністичної праці.

Значну роль у справі комуністичного виховання глухих відіграє Бахмацька первинна організація. Піклуючись про умови праці для глухих, про їх культурний відпочинок, тут останнім часом в центрі міста закінчують ремонт приміщен-

ня колишньої друкарні під клуб. У клубі для глухих будуть читальний зал, книгосховище та інші приміщення. Тут можна буде відпочити, зустрітися з друзями, культурно і весело провести свій вільний час.

Глухі Бахмацької первинної організації УТОГ були частими гостями цього будівельного об'єкту. Приходили вони сюди, щоб вкласти і свою особисту частку у важливу справу.

А. КЛИМОК.
Інструктор Чернігівського обласного відділу УТОГ.

РАДЯНСЬКА ВЛАДА—ГЛУХИМ ПРИКАРПАТТЯ

Сьогодні, коли ми готуємось відзначити славний ювілей Радянської України, всім серцем відчуваєш той грандіозний шлях, який пройшла наша Батьківщина за 50 років, бачиш ті зміни, що сталися в житті глухих нашої країни.

— Тяжко жилося мені до Радянської влади, — розповідає Катерина Григорівна Адамович, що живе в Опришівці. — З раннього ранку до пізньої ночі доводилося мені працювати за окрасу хліба, а спати — в хліві, разом з худобою. Так, глухих не вважали за людей, навіть юридично нас відносили до душевнохворих. А закони життя були ще жорстокішими. Тепер, дякуючи Радянській владі, я живу в новій хаті, яку побудував мені колгосп, одержую пенсію. В літню пору я залюбки йду на колгоспний лан, щоб хоч чимось віддати за турботу про мене.

Великі зміни сталися в житті глухих нашого міста. Повернемось думкою на хвилину в минуле. Важкими були перші кроки організації Товариства глухих на Прикарпатті: відсутні приміщення для розташування майбутнього комбінату глухих, немає швейних машин, тісний і незручний гуртожиток. Та спільними зусиллями нашого Товариства, при допомозі міських партійних організа-

цій і радянських установ, були створені нормальні умови для праці і відпочинку глухих.

Тепер колишній невеличкий комбінат, у якому працювала група глухих, за 19 років свого існування виріс у велике підприємство. Чітка організація праці, навчання і відпочинок сприяють духовному збагаченню і загальному розвитку глухих.

Третя частина глухих працівників підприємства одержала 8-річну освіту без відриву від виробництва. Крайні з них навчаються в технікумах, інші очолюють бригади, працюють інструкторами виробничого навчання, контролерами ВТК. Молодь підприємства розширює свій кругозір, навчаючись у вечірній школі.

— Я щаслива, що живу в Радянській країні, — говорить Надія Євстахіївна Жук. — Лишившись сиротою, я змогла здобути освіту, мені довірили бригаду, яка бореться за право називатися комуністичною. Нашій бригаді є чим пишатися: серед нас працює двадцять ударників комуністичної праці, продукцію випускаємо тільки відмінної якості. Беремо активну участь в роботі профспілкової та комсомольської організації, в гуртках при Будинку культури.

Н. КОНВАЛЮК.
Вчителька вечірньої школи для глухих.
м. Івано-Франківськ.

ДЯКУЮ ТОБІ, МОЯ ВІТЧИЗНО...

Живу я в сонячному та красивому місті Могилеві-Подільському. Життя моє, як і всіх радянських людей, сповнене радості та щастя.

Інвалід другої групи, я не відчуваю себе зайвою, нікому непотрібною людиною. Виросла я сиротою, але Вітчизна замінила мені матір.

Я багато читаю, і кожного разу боєм відгукуються в моєму серці описана в художній літературі тяжка доля в давні часи таких самих інвалідів, як і я. Це всім добре відоме оповідання І. С. Тургенєва «Муму», а також книга закарпатського письменника М. Томчанина «Жменяки», де розповідається про долю глухонімого. Тяжкою була вона за царату.

Жовтнева революція принесла трудящим великі соціальні блага — право на працю, освіту, відпочинок, охорону здоров'я, забезпечення в старості. В нашій країні глухі користують-

ся всіма громадськими правами. Мій чоловік (він теж глухий) в минулому був бездомним жебраком. Тепер він член бригади комуністичної праці.

Всі сили ми віддаємо на благо нашої країни. І вона не залишається в боргу. Нам дали хорошу двокімнатну квартиру, ми відпочиваємо в санаторії та будинках відпочинку. Ніхто не скаже, що ми, глухі, — непотрібні, зайві люди. В усьому, на кожному кроці, ми відчуваємо піклування про нас рідної Батьківщини.

Як же мені не пишатися тим, що я повноправна громадянка першої в світі країни Рад. Я радію за своїх друзів глухих, які живуть і трудяться разом з усім народом, разом з усіма йдуть до прекрасного майбутнього — комунізму.

В. ЗІЛЬБУРТ.
Пенсіонерка.
м. Могилів-Подільський.

Щастя, народжене Жовтнем

Тихо несе свої води, омиваючи круті береги, невелика степова річка Саксань. По обидва боки її тягнеться село Сергіївка і лани рідного колгоспу, що носить ім'я засновника першої в світі Радянської держави — В. І. Леніна.

Колись на цих землях господарями були місцевий поміщик та сільські багатії. Селяни ледь животили на своїх невеличких клатках землі. Нужда, голод, безправ'я, нестатки багатьох гнали на рудники Кривого Рога, де господарями були бельгійські капіталісти. Але там була тяжка, по 12—14 годин на добу, виснажлива праця. Таким було життя до революції наших односельчан.

Велика Жовтнева соціалістична революція відкрила нову еру в історії нашого народу, назавжди знищила гніт і приниження, відкривши нові далі до високого злету. Невпізнаним стало наше село зараз, змінилися і люди-трудівники. З кожним роком колгосп йде вгору, міцніє, збирає високі врожаї. Зростає і добробут колгоспників. Замість підсліпуватих хатинок виросли світлі цегляні будинки, вкриті шифером, черепицею. В домах електрика, радіоприймачі, телевізори, пральні машини... Більш як 30 електромоторів полегшують працю на фермах, токах та інших ділянках господарства. 25 потужних тракторів обробляють 4800 га колгоспної землі, замінюючи важку працю людини. 20 автомашин, 7 зернових комбайнів збирають і транспортують урожай. Напередодні 50-річчя Великого Жовтня широко відкрили двері перед сільськими трудівниками новий сільмаг, клуб на 350 місць.

Заможно і культурно нічні живуть наші колгоспники. Щастя прийшло в їхні домівки.

Г. ЛІСЮК.
Наш нештат. кор.

Дніпропетровська обл.,
Софіївський район.

На заслуженому відпочинку

В селищі Опішня, що на трасі Полтава — Гадяч, часто можна побачити на вулиці старенького, але міцного і жвавого дідуся. Крокує він селищем, спираючись на ціпок. Прізвище дідуся — Середа.

Важким було його життя за молодих літ. В буремні роки революції і громадянської війни тридцятирічний столяр, відклавши свої інструменти, взяв гвинтівку і пішов захищати рідну Радянську владу. В рядах червоних козаків В. Примакова бився Є. Середа з ворогами Радянської України. А потім колективізація, боротьба з куркулями, сумінна праця в колгоспі. За довгі роки не було такого діла, від якого б відмовився старий.

Зараз Є. Середа на заслуженому відпочинку, але, незважаючи на свій похилий вік, він бере активну участь у громадському житті Товариства. Розносить газети та журнали, кожному глухому дасть корисну пораду, допоможе людям, поклопочеться для них про паливо, пенсію. Люблять, поважають його односельчани.

Н. АКСЮК.
м. Зінків,
Полтавська область.

Ідучи назустріч 50-річчю встановлення Радянської влади на Україні, бригада комуністичної праці столярів-складальників Миколайського УВП, якою керує Микола Волчо, випускає меблі тільки відмінної якості.

На фото: бригадир М. Волчо.

СЕСТРА І БРАТ — ПЕРЕДОВИКИ ВИРОБНИЦТВА

У селі Олексинець на Тернопільщині в 1940 році в сім'ю Семеляків прийшла радість — народилася дочка, яку назвали Лідою. Але скоро радість була затьмарена. Після хвороби Ліда залишилася глухою. Через три роки у сім'ї Семеляків народився син — глухий.

Але, незважаючи на нещастя, діти росли здоровими, допомагали батькам. Коли Ліді було 17 років, вона поступила на роботу на Чернівецьке УВП. Тут дівчина одержала спеціальність, швидко звикла до колективу. Її полюбили всі.

Ліда СЕМЕЛЯК.

метод, своя особливість, своя «ізоминка» в справі, яку треба вловити і перейняти всієї дільниці.

Вироби, пошиті Лідою, завжди акуратні, красиві, високої якості. На протязі кількох років портрет Ліди вміщується на Дошку пошани, вона — ударник комуністичної праці.

Також сумлінно, як і сестра, відноситься до праці Василь Семеляк. Він працює в'язальником на основ'язальній машині. Він теж ударник комуністичної праці, неодноразово заносився на Дошку пошани. Нині Вася вчиться в 10 класі вечірньої школи глухих, бере активну участь в спортивній роботі. Брат і сестра завжди разом, завжди готові допомогти один одному в будь-якій справі. Та не тільки один одному, а й іншим. Ліда за час своєї роботи на УВП навчила багато молоді. В цьому їй допомогла одержана середня освіта.

Ліда і Вася Семеляки зустріли славний ювілей Великого Жовтня перевиконанням норм виробітку. Тепер вони включилися в змагання за гідну зустріч 50-річчя встановлення Радянської влади на Україні.

О. КУРАШОВ.
Наш нештат. кор.
м. Чернівці.

Василь СЕМЕЛЯК.

Набагато важче було з братом. Батько дуже любив його і не хотів відпускати від себе. Довго умовляли його, доводили. І ось, нарешті, Вася теж приїхав у Чернівці.

За десятирічний період роботи на Чернівецькому УВП Ліда встигла освоїти роботу на трьохнитковому оверлоці, розпошивальній та резинотутгвальній машинах, закінчити 12 класів вечірньої школи глухих. Вона освоїла ряд суміжних спеціальностей і тепер може, якщо це необхідно, виконати будь-яку операцію пошиву. Майстер швейної дільниці говорить про Ліду:

— Це людина, в якій є свій

МІЦНА ДРУЖБА, ДОБРІ РЕЗУЛЬТАТИ

Добра традиція встановилася в нашій країні — зустрічати знаменні дати вагомими трудовими дарунками. Ще на початку року колектив проектно-конструкторського бюро УТОГ взяв на себе підвищені соціалістичні зобов'язання і викликав на змагання Московське спеціальне конструкторське бюро Товариства глухих. Москвичі також прийняли зобов'язання набагато перевиконати свій виробничий план і випустити технічну документацію тільки відмінної якості.

Нещодавно було підбито підсумки змагання. За 10 місяців ювілейного року обидві організації значно перевиконали свої виробничі та тематичні плани і виготовили понад завдання проектно-конструкторських робіт на 5,3 тис. карбованців. Це дозволило додатково запровадити на підприємствах нові види продукції, сучасну технологію, механізувати трудомісткі процеси праці тощо, а також зеконотити підприємствам УТОГ понад 50 тис. карбованців.

Не відстають від своїх київських колег і працівники нашого спеціального конструкторського бюро ВТГ. При їх допомозі освоєно і налагоджено виробництво повітряних пересувних компресорів на Магнітогорському УВП. Країна буде тепер одержувати обладнання,

необхідне для розширення житлового та виробничого будівництва. Пушено у виробництво цех на Ленінградському підприємстві, який освоїв випуск нових виробів для радіотехнічної промисловості. Резистори, які випускаються цим підприємством, застосовуватимуться на багатьох електротехнічних заводах і лабораторіях.

Значну роботу в галузі сурдопедагогіки і в створенні приладів і апаратів, які полегшують працю і побут глухих, проводить і нещодавно створена в нашому СКБ лабораторія сурдотехніки.

В результаті соціалістичного змагання виникла тісна, ділова і плідна дружба між проектними організаціями. Делегація Київського проектно-конструкторського бюро УТОГ, яка відвідала в кінці жовтня Москву, мала можливість ознайомитися з тими завданнями, які ставлять перед собою і вирішують їх московські колеги.

Дальше розширення наших дружніх зв'язків принесе багато користі обом колективам.

Б. БЕЛОВ.
Головний інженер Московського спеціального конструкторського бюро Всесоюзного товариства глухих.

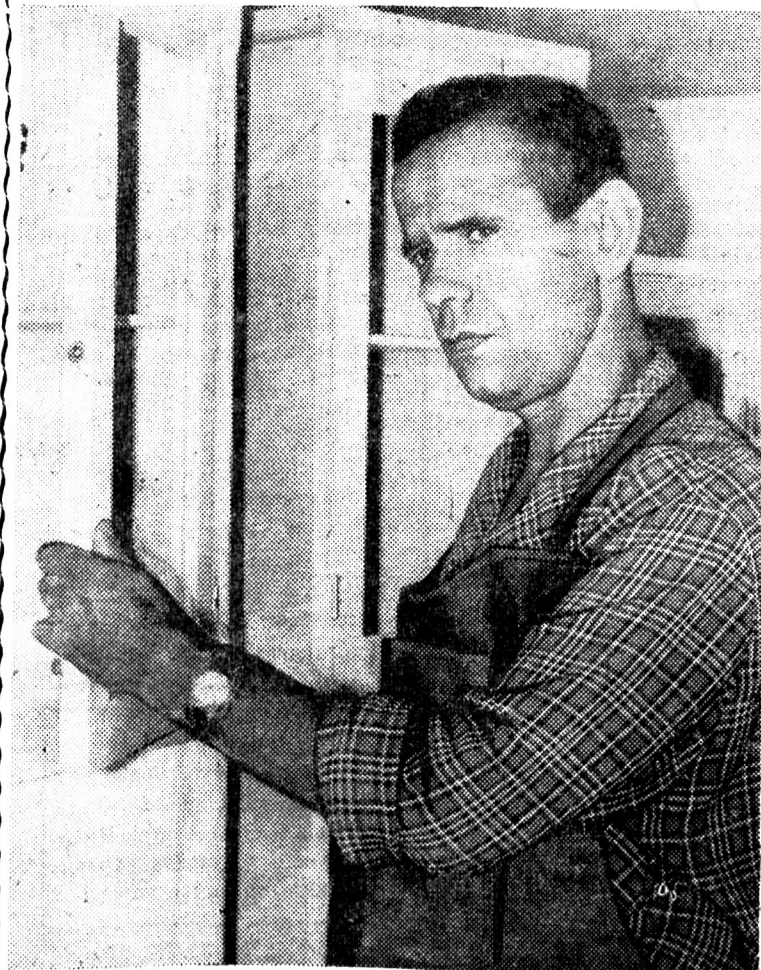

Фото І. Щербанюка.

КРАЩІ ПЕДАГОГИ ШКІЛ-ІНТЕРНАТІВ

Н. ГУСЕВА — сурдопедагог Київської школи-інтернату для глухих дітей.

К. БУБЛИК — сурдопедагог Львівської школи-інтернату для глухих дітей.

Зустріч глухих двох міст

Цікава товариська зустріч відбулась між глухими Одеси та Херсона. Одесити в кількості 60 чоловік приїхали до Херсона на екскурсію.

Увечері в переповненому залі міської філармонії показали своє мистецтво глухі Одеси. Вони були тепло зустрінуті глядачами.

Херсонці впевнились, що не дарма одеському колективу в художньої самодіяльності глухих присвоєно почесне звання Народного театру.

Наприкінці вечора колективи художньої самодіяльності обмінялися пам'ятними подарунками.

М. ХОЛОДЕЄВ.
Наш нештат. кор.
м. Херсон.

У СВІТІ ЦІКАВОГО

Чи знаєте ви, що таке «катакалі»? Мабуть, ні. «Катакалі» — це стародавній танець, побудований на системі жестів та міміки. Його танцюють в Індії.

Танцюристи починають з того, що розгортають перед глядачем гру поглядів. В цьому танці дуже велике значення мають очі. Під час танцю очима висловлюють почуття страху або радості. Потім починаються спеціальні рухи рук, мова жестів.

Навчання цьому танцю і відповідне тренування вимагають від п'яти до семи років.

Корисна справа вчителів

Тяжким було життя глухих Прикарпаття за часів панської Польщі. Багато з них — люди похилого віку, їм не довелося вчитися у школі. Це за тих часів було неможливо.

Радянська влада відкрила трудящим, в тому числі і глухим, шлях до освіти, культури. Тепер, в ювілейному році, завершується робота по ліквідації неписьменності серед глухих працівників сільського господарства. Нині неписьменні глухі від 16 до 35 років прикріплені до вчителів сільських шкіл.

Як виявила перевірка, проведена Івано-Франківським обласним відділом УТОГ, під час занять з глухими вчителями зустрілися з багатьма труднощами. На допомогу їм прийшли їх колеги з Івано-Франківської вечірньої школи для глухих.

З цією метою в Коломийському, Городенківському, Снятинському, Надвірнянському, Косівському і Тлумачському районах проведено семінари, на яких сурдопедагоги під керівництвом завуча школи подали дійову допомогу вчителям, роз'яснили їм, як вести індивідуальне навчання глухих. На семінарах обговорювалися питання організаційного та методичного характеру. Чільне місце в роботі семінару займала тема — «Вивчення глухими явищ суспільного життя і навколишнього оточення».

Учасники семінару висловили вдячність за цінні поради в справі навчання глухих.

О. ЯЦИКІВСЬКА.
Наш нештат. кор.
м. Івано-Франківськ.

Народний самодіяльний...

Шлях, який привів наш колектив художньої самодіяльності до високого звання Народного театру, був довгим та нелегким. Були удачі та поразки, успіхи і помилки. І робота. Велика, кропітка робота, яка вимагала від кожного з нас повного віддавання сил та здібностей.

Я пов'язала свою долю з драматичним гуртком Одеського будинку культури глухих в 1937 році. Тоді колектив складався всього з декількох чоловік, які гаряче любили театральне мистецтво і віддавали йому весь свій вільний час.

Керівника не було. Майже не було репертуару. Тому я, як перший штатний керівник драматичного колективу Одеського будинку культури глухих, повинна була в корені перебудувати весь характер роботи драмгуртка.

Перший республіканський огляд колективів художньої самодіяльності УТОГ був проведений у 1937 році. Ми показали водевілі А. П. Чехова «Ведмідь» та «Освідчення». Жюрі огляду дало нам найвищу оцінку, і з того часу наш драматичний колектив — один з кращих на Україні.

Колектив швидко розростається. Але склад його, звичайно, безперервно змінювався. Залишалися тільки ті, хто дійсно був закоханий в театральне мистецтво.

Спочатку до колективу приймали тільки тих, хто мав спеціальні дані. І було дуже важко, коли людина, маючи здібності, була зовсім неписьменною. Режисеру доводилося не тільки виховувати цю людину як актора, а й вчити письменності. Але якою було гордістю, коли через короткий час цей учасник не тільки сам справлявся з текстом ролі, а й допомагав товаришам по сцені.

Тепер, звичайно, від учасника художньої самодіяльності вимагається не тільки письменність, а й освіта. І треба сказати, що всі учасники нашого Народного самодіяльного театру або вже мають середню освіту, або набувають її в школах робітничої молоді. Це дозволяє нам включати до репертуару найскладніші п'єси як сучасної, так і класичної драматургії.

В 1965 році на Республіканський огляд художньої самодіяльності УТОГ ми повезли комедію Миколи Зарудного «Ах, ці діти» (Приходить кохання). Нічого гріха таїти, п'єса ця не відзначалася особливо глибоким внутрішнім змістом, і нам прийшлося багато над нею попрацювати, щоб заслужити найвищу оцінку та рекомендацію на присвоєння нам звання Народного самодіяльного театру.

Але ми, звичайно, не спочивали на лаврах, не заспокоїлись на досягнутому успіху. Ми про-

довжуємо працювати над підвищенням своєї акторської майстерності. І якщо порівняти спектакль 1965 року «Ах, ці діти» з спектаклем, показаним нами в червні цього року на заключному турі Республіканського фестивалю художньої самодіяльності, присвяченого 50-річчю Радянської влади, — «Зачарований вітряк» Михайла Стельмаха, — то видно, наскільки зріс наш колектив за ці два роки. Нам пощастило зайняти друге місце, залишивши позаду Львівський Народний самодіяльний театр, який на двох попередніх Республіканських оглядах художньої самодіяльності незмінно займав перше місце.

Тепер ми добре розуміємо, яку відповідальність накладає на нас цей успіх, і прикладаємо всі сили та здібності, щоб з честю виправдати присвоєне нам звання.

Особливо радісно усвідомляти, що високе звання Народного самодіяльного театру присвоєно саме в ювілейному році, коли ми відзначили 50-річчя Радянської влади, яка надала можливість нам, глухим, в минулому безправним людям, жити зараз з усім народом таким щасливим, повнокровним творчим життям.

Н. КОРЖИНЕЦЬКА.
Режисер Народного самодіяльного театру Одеського будинку культури глухих.

КЛУБ — ДРУГА ДОМІВКА

Запитайте у глухого жителя Кролевецького району, де хотів би він провести свій вільний час, і кожен, не задумуючись, відповість, що в клубі.

Клуб у м. Кролевець невеликий, але гарний. Правда, не лише цим приваблює він до себе молодь і літніх людей. Були часи, коли глухі мало відвідували клуб, бо тут заходи провадилися одноманітні, нецікаві. Щоб оживити культмасову роботу, по-справжньому за справу взялась клубна рада разом з правлінням міжрайвідділу. Актив і працівники клубу за короткий строк організували драматичний, хореографічний гуртки і спортивні секції.

Особливо популярним став драматичний гурток, яким керує Павловська. Сподобалися членам Товариства також «Го-

лубі вогниці», тематичні і літературні вечори, усні журнали, лекції, бесіди тощо. Так поступово, все сильніше став розгортатися «вогник» в культмасовій роботі.

Кілька слів про тематичні вечори, чим вони цікаві. По-перше, в них бере участь велика кількість глухих; по-друге, покращилась тематика і проведення заходів.

Надовго запам'ятається присутнім тематичний вечір «Герої праці в новій п'ятирічці», на якому були присутніми старі більшовики, ветерани праці, ударники комуністичної праці. Такими ж цікавими були тематичні вечори «Життя без зброї, без війни». Бібліотечною радою проведено п'ять читачьких конференцій. Характерною була тема «Факел батьків у наших руках».

Розповідаючи про успіхи в культурно-масовій роботі Кролевецького клубу, не можна не відзначити лекторів районного товариства «Знання», які постійно допомагають здійснювати різні заходи.

Під час підготовки до славного ювілею 50-річчя Великого Жовтня працівники клубу значно покращили свою роботу, особливо гурткову. Учасниками художньої самодіяльності клубу дано 11 концертів, у тому числі 6 концертів відбулося в сільській місцевості для членів УТОГ. Активними учасниками драмгуртка є брат і сестра Романченкові, подружжя Загурські та інші.

Багато з'явилося нового і в наочній агітації. Стіни клубу прикрашені добре оформленими, фотовітринами такими, як «Життя і діяльність В. І. Леніна», «СРСР і Україна в п'ятирічці», «Розвиток Українського товариства глухих в п'ятирічці», «Праця, навчання і відпочинок кролевчан», книжкові виставки тощо.

Двері Кролевецького клубу завжди широко відчинені для всіх, хто хоче відпочити, почитати, почитати свіжу газету, журнал, чи послухати лекцію, подивитись нові фільми і телевізор. Недаремно кролевчани-глухі називають клуб «другою домівкою».

А. МИШИНЦЕВ.
Голова Сумського обласного відділу УТОГ.

Конкурс фотоаматорів УТОГ. 1967 р.

Я. Малиренко (Кіровоград).
«Зимовий пейзаж».

Фізкультура в пошані

Міцно дружать з фізкультурою і спортом глухі Запоріжжя. Тут для них створено 9 спортивних секцій. Особливо багато бажаних відвідувати секції волейболу, баскетболу, футболу, легкої атлетики, шахів і шашок.

Особливої похвали заслуговують спортсмени-розрядники з легкої атлетики (біг на 3000 м) Микола Васильєв, з метання списа Марія Краснокутська, розрядники з волейболу і баскетболу Люда Рибалкіна, шахіст Петро Восковцев, футболіст Анатолій Солодухін та багато інших. У цьому році міська організація УТОГ підготувала 27 спортсменів-розрядників, що набагато більше передбаченої цифри плану.

Давно закінчився літній спортивний сезон. Та фізкультурники міської організації глухих не сидять, склавши руки. Вони продовжують тренування, наполегливо готуючись до спортивних боїв у наступному році. Приклад у них є з кого брати. А вже серед їх рядів є такі ветерани спорту, як Микола Здот, який 10 років тому на Олімпійських іграх глухих зайняв в бігу на 5000 і 10000 метрів перші місця. Він і тепер продовжує виступати в змаганнях з легкої атлетики.

С. МОРДУШЕНКО.
Майстер спорту.
м. Запоріжжя.

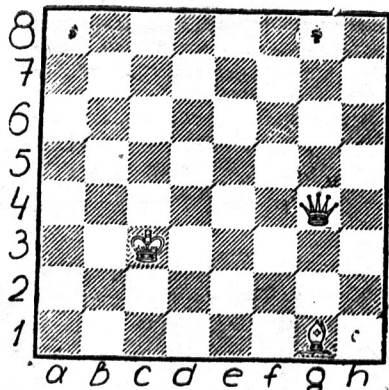
Шахи

Наші читачі одержують сьогодні чергове, четверте, завдання, але не одне, як звичайно, а три.

Не дивуйтеся тому, що ми вмістили лише одну діаграму і що на дошці немає чорного короля. Всі три завдання стосуються позиції, в якій треба визначити місце саме чорного короля.

Поставте чорного короля на такі клітки, щоб, по-перше, йому був пат; по-друге, — мат і, по-третє, можна було б дати мат в один хід.

Завдання № 4

Цю дотепну мініатюру склав американський шаховий композитор Самуель Лойд (1841—1911 рр.). За своє життя він склав близько 750 композицій, більшість яких була новим словом у розвитку шахів.

Призвища читачів, що першими надішлють вірні відповіді, будуть опубліковані в газеті.

Завдання № 3, що вміщено в «Нашому житті» 11 жовтня, розв'язується ходом білих: 1.Кf5.

Редактор **В. ПІТЕНКО.**

Наша адреса:

м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 76, тел. Е-7-38-43
«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського общества глухих

БФ 19712. 30. XI. 67 р.
Київ, друк. УВП-3.
Зам. 959—3000.